

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Store Afdeling)

15. juli 2021 *

»Appel – bankunion – den fælles afviklingsmekanisme (SRM) – Den Fælles Afviklingsfond (SRF) – beregning af ex ante-bidrag for 2017 – bekræftelse af, at en afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) er autentisk – begrundelsespligt – fortrolige data – lovligheden af delegeret forordning (EU) 2015/63«

I de forenede sager C-584/20 P og C-621/20 P,

angående to appeller i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat henholdsvis den 6. og den 20. november 2020,

Europa-Kommissionen ved D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci og A. Steiblyté, som befuldmægtigede,

appellant i sag C-584/20 P,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved J. Rodríguez de la Rúa Puig, som befuldmægtiget,

intervenient i appelsagen,

de øvrige parter i appelsagen:

Landesbank Baden-Württemberg, Stuttgart (Tyskland), ved Rechtsanwälte H. Berger og M. Weber,

sagsøger i første instans,

støttet af:

Fédération bancaire française, Paris (Frankrig), ved avocats A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi og M. Dalon,

intervenient i appelsagen,

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved K.-P. Wojcik, P.A. Messina, J. Kerlin og H. Ehlers, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwälte H.-G. Kamann og P. Gey samt avocat F. Louis,

* Processprog: tysk.

sagsøgt i første instans,

og

Den Fælles Afviklingsinstans (Afviklingsinstansen) ved K.-P. Wojcik, P.A. Messina, J. Kerlin og H. Ehlers, som befuldmægtigede, bistået af Rechtsanwälte H.-G. Kamann og P. Gey samt avocat F. Louis,

appellant i sag C-621/20 P,

støttet af:

Kongeriget Spanien ved J. Rodríguez de la Rúa Puig, som befuldmægtiget,

intervenient i appelsagen,

de øvrige parter i appelsagen:

Landesbank Baden-Württemberg, Stuttgart (Tyskland), ved Rechtsanwälte H. Berger og M. Weber,

sagsøger i første instans,

støttet af:

Fédération bancaire française, Paris (Frankrig), ved avocats A. Gosset-Grainville, M. Trabucchi og M. Dalon,

intervenient i appelsagen,

Europa-Kommissionen ved D. Triantafyllou, A. Nijenhuis, V. Di Bucci og A. Steiblyté, som befuldmægtigede,

intervenient i første instans,

har

DOMSTOLEN (Store Afdeling),

sammensat af præsidenten, K. Lenaerts, vicepræsidenten, R. Silva de Lapuerta, afdelingsformændene J.-C. Bonichot, M. Vilaras, E. Regan, M. Ilešič, L. Bay Larsen (refererende dommer), A. Kumin og N. Wahl samt dommerne T. von Danwitz, M. Safjan, C. Lycourgos, I. Jarukaitis, N. Jääskinen og I. Ziemele,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: kontorchef D. Dittert,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 23. marts 2021,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 27. april 2021, afsagt følgende

Dom

- 1 Med deres respektive appeller har Europa-Kommissionen og Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) (herefter »Afviklingsinstansen«) nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets dom af 23. september 2020, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen (T-411/17, herefter »den appellerede dom«, EU:T:2020:435), hvorved Retten annullerede den af Afviklingsinstansen på sit eksekutivmøde af 11. april 2017 truffede afgørelse om ex ante-bidrag for 2017 til Den Fælles Afviklingsfond (SRB/ES/SRF/2017/05) (herefter »den omtvistede afgørelse«), for så vidt som den vedrører Landesbank Baden-Württemberg.

Retsforskrifter

Direktiv 2014/59/EU

- 2 105.-107. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af Rådets direktiv 82/891/EØF og Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/24/EF, 2002/47/EF, 2004/25/EF, 2005/56/EF, 2007/36/EF, 2011/35/EU, 2012/30/EU og 2013/36/EU samt forordning (EU) nr. 1093/2010 og (EU) nr. 648/2012 (EUT 2014, L 173, s. 190) har følgende ordlyd:

»(105) I princippet bør der indsamles bidrag i sektoren forud for og uafhængigt af et afviklingsforløb. Hvis de på forhånd fremskaffede midler ikke er tilstrækkelige til at dække tabene eller omkostningerne i forbindelse med anvendelsen af finansieringsordningerne, bør der indsamles supplerende bidrag til dækning af de yderligere omkostninger eller tab.

(106) For at nå en kritisk masse og undgå procykliske virkninger, som ville opstå, hvis finansieringsordningerne skulle baseres udelukkende på ex post-bidrag under en systemisk krise, er det absolut nødvendigt, at de finansielle midler, der er til rådighed ex ante under de nationale finansieringsordninger, mindst beløber sig til et vist minimumsmålniveau.

(107) For at sikre en rimelig beregning af bidrag og give incitamenter til at anvende en mindre risikobetonet model bør der i forbindelse med bidrag til nationale finansieringsordninger tages hensyn til omfanget af de kredit-, likviditets- og markedsrisici, institutterne har påtaget sig.«

- 3 Direktivets artikel 102, stk. 1, præciserer:

»Medlemsstaterne sikrer, at deres finansieringsordninger senest pr. 31. december 2024 råder over finansielle midler svarende til mindst 1% af de dækkede indskud i alle de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område. Medlemsstaterne kan fastsætte målniveauer, der er højere end dette beløb.«

4 Direktivets artikel 103 bestemmer:

»1. For at nå det i artikel 102 fastsatte målniveau sikrer medlemsstaterne, at der mindst en gang om året opkræves bidrag hos de institutter, der er meddelt tilladelse på deres område, herunder EU-filialer.

2 De enkelte institutters bidrag skal være pro rata af deres samlede passiver (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (ekskl. kapitalgrundlag) minus dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på medlemsstatens område.

Disse bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, i overensstemmelse med de kriterier, der vedtages efter stk. 7.

[...]

7. Kommissionen har beføjelse til at vedtage delegerede retsakter i overensstemmelse med artikel 115 for at præcisere, hvordan bidrag afpasses forholdsmæssigt efter institutternes risikoprofil, jf. nærværende artikels stk. 2, under hensyntagen til alle af følgende:

- a) instituttets risikoeksponering, herunder omfanget af dets handelsaktiviteter, dets ikke-balanceførte eksponeringer og gearingsgrad
- b) stabiliteten og mangfoldigheden af selskabets finansieringskilder samt ubehæftede, meget likvide aktiver
- c) instituttets finansielle situation
- d) sandsynligheden for, at instituttet skal afvikles
- e) i hvilket omfang instituttet tidligere har fået ekstraordinær finansiel støtte fra det offentlige
- f) kompleksiteten af instituttets opbygning og mulighederne for at afvikle det
- g) instituttets betydning for stabiliteten i det finansielle system eller i økonomien eller i en eller flere medlemsstater eller i Unionen
- h) den omstændighed, at instituttet er omfattet af en institutsikringsordning.«

Forordning (EU) nr. 806/2014

- 5 41. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT 2014, L 225, s. 1), har følgende ordlyd:

»I lyset af Afviklingsinstansens formål og afviklingsmålene, som bl.a. omfatter beskyttelse af offentlige midler, bør [den fælles afviklingsmekanisme (»SRM«)] finansieres via bidrag fra institutter, der er etableret i de deltagende medlemsstater.«

- 6 Forordningens artikel 69, stk. 1, fastsætter:

»Ved udgangen af en indledende periode på otte år fra den 1. januar 2016 [...] skal [den fælles afviklingsfonds (»Afviklingsfonden«)] disponible finansielle midler svare til mindst 1% af de dækkede indskud i alle de kreditinstitutter, der er meddelt tilladelse i alle de deltagende medlemsstater.«

- 7 Forordningens artikel 70, stk. 1 og 2, bestemmer:

»1. De enkelte institutters individuelle bidrag opkræves mindst en gang om året og beregnes pro rata på grundlag af deres samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) [minus] dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) [minus] dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område.

2. Hvert år beregner Afviklingsinstansen efter høring af [Den Europæiske Centralbank (ECB)] eller den kompetente nationale myndighed og i tæt samarbejde med de nationale afviklingsmyndigheder de individuelle bidrag for at sikre, at de bidrag, der skal betales af alle de institutter, der er meddelt tilladelse på alle de deltagende medlemsstaters område, ikke overstiger 12,5% af målniveauet.

Hvert år beregnes de enkelte institutters bidrag på grundlag af:

- a) et fast bidrag, der baseres pro rata i forhold til et instituts passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud i forhold til de samlede passiver eksklusive kapitalgrundlag og dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på de deltagende medlemsstaters område og
- b) et risikoafpasset bidrag, der baseres på kriterierne i artikel 103, stk. 7, i direktiv [2014/59], og tager hensyn til proportionalitetsprincippet uden at skabe forvridninger mellem medlemsstaternes banksektorstrukturer.

Forholdet mellem det faste bidrag og det risikoafpassede bidrag skal tage hensyn til en afbalanceret fordeling af bidragene på tværs af forskellige banktyper.

[...]«

- 8 Samme forordnings artikel 88, stk. 1, er affattet således:

»Medlemmerne af Afviklingsinstansen, næstformanden, medlemmerne af Afviklingsinstansen [...], Afviklingsinstansens ansatte og de ansatte, der er udvekslet med eller udstationeret fra deltagende

medlemsstater, og som varetager afviklingsopgaver, er, selv efter at deres opgaver er afsluttet, omfattet af kravene om tavshedspligt i artikel 339 [TEUF] og i de relevante bestemmelser i EU-retten. De har navnlig forbud mod at videregive fortrolige oplysninger, som de modtager som led i deres arbejde eller fra en kompetent myndighed eller afviklingsmyndighed under udførelsen af deres funktioner i henhold til denne forordning, til enhver person eller myndighed, undtagen i forbindelse med udøvelsen af deres arbejde i henhold til denne forordning eller i summarisk eller samlet form, således at de enkelte enheder som omhandlet i artikel 2 ikke kan identificeres, eller med udtrykkelig forhåndsgodkendelse fra den myndighed eller den enhed, som udleverede oplysningerne.

Oplysninger, der er omfattet af kravene om tavshedspligt, må ikke videregives til en anden offentlig eller privat enhed, medmindre en sådan videregivelse er nødvendig i forbindelse med en retssag.«

Delegeret forordning (EU) 2015/63

- 9 Artikel 4 i Kommissionens delegerede forordning (EU) 2015/63 af 21. oktober 2014 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår ex ante-bidrag til afviklingsfinansieringsordninger (EUT 2015, L 11, s. 44) præciserer:

»1. Afviklingsmyndighederne fastsætter de årlige bidrag, der skal betales af hvert institut, i forhold til dets risikoprofil på grundlag af de oplysninger, som instituttet har indgivet [...], og under anvendelse af den metodologi, der er fastsat i denne afdeling.

2. Afviklingsmyndighederne fastsætter det årlige bidrag omhandlet i stk. 1 på grundlag af det årlige målniveau for afviklingsfinansieringsordningen under hensyn til det målniveau, der skal nås senest den 31. december 2024 i overensstemmelse med artikel 102, stk. 1, i direktiv [2014/59], og på grundlag af gennemsnittet af dækkede indskud i det foregående år, beregnet kvartalsvis, for alle institutter, der er meddelt tilladelse på deres område.«

- 10 I den delegerede forordnings artikel 5 er opstillet principperne for risikojustering af det årlige basisbidrag.
- 11 I den delegerede forordnings artikel 6 defineres de risikosøjler og -indikatorer, hvis relative vægt er fastsat i samme delegerede forordnings artikel 7.
- 12 Artikel 9 i delegeret forordning 2015/63 fastsætter:

»1. Afviklingsmyndigheden fastsætter den supplerende risikojusteringsmultiplikator for hvert institut ved at kombinere de i artikel 6 omhandlede risikoindikatorer i overensstemmelse med de i bilag I angivne formler og procedurer.

2. Det årlige bidrag for hvert institut fastsættes af afviklingsmyndigheden for hver bidragsperiode ved at gange det årlige basisbidrag med den supplerende risikojusteringsmultiplikator i overensstemmelse med formlerne og procedurerne i bilag I, jf. dog artikel 10.

3. Risikojusteringsmultiplikatoren skal ligge i intervallet 0,8 til 1,5.«

- 13 Den delegerede forordnings artikel 13, stk. 1, bestemmer:

»Afviklingsmyndigheden underretter hvert af de i artikel 2 omhandlede institutter om sin afgørelse om fastsættelse af det årlige bidrag, som hvert institut skal betale, senest den 1. maj hvert år.«

- 14 Bilag I til den delegerede forordning har overskriften »Procedure for beregning af institutternes årlige bidrag« og specificerer de trin, der skal følges af Afviklingsinstansen ved beregningen af ex ante-bidragene til Afviklingsfonden.

Sagens baggrund

- 15 Ved den omtvistede afgørelse traf Afviklingsinstansen afgørelse om størrelsen af ex ante-bidragene for 2017 til Afviklingsfonden, herunder bidragsbeløbet fra Landesbank Baden-Württemberg, som er et kreditinstitut etableret i Tyskland.
- 16 Ved opkrævningsmeddelelse af 21. april 2017, som Landesbank Baden-Württemberg modtog den 24. april 2017, underrettede Bundesanstalt für Finanzmarktstabilisierung (den føderale myndighed for stabilisering af de finansielle markeder, Tyskland) Landesbank Baden-Württemberg om, at Afviklingsinstansen havde fastsat dens ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, og anførte det beløb, der skulle betales til Restruktureringsfonds (omstruktureringsfonden, Tyskland). Denne opkrævningsmeddelelse var bilagt to dokumenter, nemlig en tysk version af den omtvistede afgørelses tekst, uden det i denne tekst nævnte bilag, og et dokument med overskriften »Detaljerede oplysninger om beregningen (risikojusteret): Ex ante-bidrag for 2017 til [Afviklingsfonden]« (herefter »det harmoniserede bilag«).

Sagen for Retten og den appellerede dom

- 17 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 30. juni 2017 anlagde Landesbank Baden-Württemberg sag med påstand om annullation af den omtvistede afgørelse.
- 18 Til støtte for sit søgsmål gjorde Landesbank Baden-Württemberg seks anbringender gældende. Disse anbringender vedrørte for det første en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og artikel 41 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«) som følge af, at den omtvistede afgørelse var utilstrækkeligt begrundet, for det andet en tilsidesættelse af chartrets artikel 41 som følge af, at Landesbank Baden-Württemberg ikke var blevet hørt, for det tredje en tilsidesættelse af chartrets artikel 47 som følge af, at denne afgørelse ikke kunne kontrolleres, for det fjerde en tilsidesættelse af en række bestemmelser i den afledte ret samt af chartrets artikel 16 og 20 som følge af anvendelsen af multiplikatoren for IPS-indikatoren, for det femte en tilsidesættelse af chartrets artikel 16 og proportionalitetsprincippet som følge af anvendelsen af risikojusteringsmultiplikatoren og for det sjette ulovlighed af artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 og bilag I til den delegerede forordning.
- 19 Ved afgørelse af 13. november 2017 fik Kommissionen tilladelse til at intervenere til støtte for Afviklingsinstansens påstande.
- 20 Ved en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse og tre kendelser om bevisoptagelse anmodede Retten Afviklingsinstansen om at fremsende en række oplysninger og dokumenter, herunder en fuldstændig genpart af den omtvistede afgørelses originaleksemplar sammen med bilaget hertil.
- 21 Ved den appellerede dom annullerede Retten den omtvistede afgørelse, for så vidt som den vedrørte Landesbank Baden-Württemberg, og fastslog, at virkningerne af denne afgørelse opretholdtes i seks måneder regnet fra den dato, hvor denne dom blev endelig.

- 22 For det første undersøgte Retten af egen drift et anbringende vedrørende den manglende bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet.
- 23 I denne henseende bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 46 og 47, at selv om Afviklingsinstansen havde fremlagt en kopi af den underskrevne udgave af den omtvistede afgørelses tekst og en ligeledes underskrevet kopi af følgesedlen, havde Afviklingsinstansen ikke dokumenteret, at autenticiteten af bilaget til denne afgørelse var bekræftet, hvilket bilag udgjorde et væsentligt element i denne afgørelse. Navnlig fremhævede Retten i den appellerede doms præmis 51, at Afviklingsinstansen ikke havde godtgjort, at dette bilag var blevet underskrevet elektronisk.
- 24 I den appellerede doms præmis 52 fastslog Retten, at det argument, som Afviklingsinstansen fremførte i retsmødet, om, at det nævnte bilag skulle have været tilgængeligt i et dokumenthåndteringssystem benævnt »Advanced Records System« (herefter »ARES-systemet«) på tidspunktet for underskrivelsen af følgesedlen, var nyt og derfor måtte afvises, ligesom det under alle omstændigheder var grundløst. I den appellerede doms præmis 53 bemærkede Retten således, at følgesedlen, som Afviklingsinstansen havde fremlagt, ikke indeholdt nogen oplysninger, der beviste, at dette argument var begrundet eller gjorde det muligt at etablere en uløselig sammenhæng mellem denne følgeseddel og et dokument i ARES-systemet, der svarede til bilaget til den omtvistede afgørelse.
- 25 I den appellerede doms præmis 55 fastslog Retten følgelig, at kravet om bekræftelse af, at den omtvistede afgørelse var autentisk, ikke var opfyldt.
- 26 For det andet fandt Retten det af hensyn til en forsvarlig retspleje hensigtsmæssigt at behandle det første, det tredje og det sjette anbringende, som Landesbank Baden-Württemberg havde fremsat, og tiltrådte disse anbringender.
- 27 I første række undersøgte Retten, om begrundelsespligten og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse var overholdt.
- 28 I den appellerede doms præmis 95-98 fastslog Retten, at den omtvistede afgørelse stort set ikke indeholdt oplysninger om beregningen af Landesbank Baden-Württembergs ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, og at selv om det harmoniserede bilag præciserede andre beregningselementer, indeholdt det ikke tilstrækkelige oplysninger til at kontrollere rigtigheden af dette bidrag. Navnlig fastslog Retten, at dette dokument ikke indeholdt oplysninger om andre pengeinstitutter berørt af denne beregning, selv om beregningen af det nævnte bidrag i henhold til bl.a. artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 både indebærer, at størrelsen af Landesbank Baden-Württembergs passiver (minus kapitalgrundlag og dækkede indskud) sættes i forhold til disse andre institutters passiver i alt (minus kapitalgrundlag og dækkede indskud), og at der foretages en vurdering af dens risikoprofil i forhold til de nævnte andre institutters risikoprofil.
- 29 Retten præciserede endvidere i den appellerede doms præmis 100 og 102, at henset til den fortrolige karakter af de data, der blev taget hensyn til ved beregningen af Landesbank Baden-Württembergs ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, var den hertil anvendte beregningsmetode i sig selv uigennemsigtig og et indgreb i muligheden for effektivt at anfægte den omtvistede afgørelse. Retten fandt derfor i dommens præmis 109, at den begrundelse, som Landesbank Baden-Württemberg var blevet givet, satte banken i en situation, hvor den ikke kunne få kendskab til, om størrelsen af dette bidrag var blevet beregnet korrekt, eller om den skulle anfægte det for Unionens retsinstanser.

- 30 Retten udledte heraf i den appellerede doms præmis 110, at Afviklingsinstansen havde tilsidesat begrundelsespligten.
- 31 I anden række bemærkede Retten i den appellerede doms præmis 127, at Rettens mulighed for at anmode Afviklingsinstansen om at fremlægge oplysninger med henblik på prøvelsen af den omtvistede afgørelses lovlighed i den foreliggende sag hverken kunne ændre den konklusion, at der forelå en tilsidesættelse af begrundelsespligten, eller sikre overholdelsen af Landesbank Baden-Württembergs ret til en effektiv domstolsbeskyttelse.
- 32 I tredje række tog Retten stilling til den ulovlighedsindsigelse, som Landesbank Baden-Württemberg havde fremsat.
- 33 I denne henseende fandt Retten, at det forhold, at beregningsmetoden for ex ante-bidrag til Afviklingsfonden var uigennemsigtig, skyldtes, i det mindste delvist, delegeret forordning 2015/63. Retten fastslog følgelig i den appellerede doms præmis 141, at tilsidesættelsen af begrundelsespligten, der blev fastslået i den appellerede dom, hvad angik den del af beregningen af disse bidrag, der vedrørte den forholdsmæssige tilpasning efter risikoprofilen, skyldtes, at artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 samt bilag I hertil var ulovlige.

Parternes påstande

- 34 Kommissionen har med sin appel i sag C-584/20 P nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Landesbank Baden-Württemberg tilpligtes at betale sagsomkostningerne i appelsagen.
- 35 Afviklingsinstansen har med sin appel i sag C-621/20 P nedlagt følgende påstande:
- Den appellerede dom ophæves.
 - Frifindelse for de af Landesbank Baden-Württemberg nedlagte påstande.
 - Det pålægges Landesbank Baden-Württemberg at betale sagsomkostningerne i forbindelse med sagen for Retten og appelsagen.
- 36 Landesbank Baden-Württemberg har nedlagt følgende påstande:
- Appellerne forkastes.
 - Kommissionen og Afviklingsinstansen tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 37 Ved særskilte dokumenter indleveret til Domstolens Justitskontor i forbindelse med indgivelsen af deres respektive appelskrifter har Kommissionen og Afviklingsinstansen anmodet om, at de foreliggende sager undergives den fremskyndede procedure, jf. artikel 133-136 i Domstolens procesreglement, der finder anvendelse i appelsager i medfør af dette reglements artikel 190, stk. 1.

- 38 Til støtte for deres anmodninger har Kommissionen og Afviklingsinstansen i det væsentlige gjort gældende, at den appellerede dom havde betydelige konsekvenser for den årlige beregning af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, at det var nødvendigt hurtigst muligt at afklare den retlige ramme for denne beregning for at gøre det muligt for Afviklingsfonden at opnå den finansielle kapacitet, som dens rolle kræver, og at der, indtil denne afklaring foreligger, er en risiko for, at et stort antal søgsmål vil blive anlagt ved Unionens retsinstanser.
- 39 Det følger af artikel 133 i Domstolens procesreglement, at efter anmodning fra sagsøgeren eller sagsøgte kan Domstolens præsident efter at have hørt modparten, den refererende dommer og generaladvokaten beslutte at undergive en sag en fremskyndet procedure, der fraviger bestemmelserne i dette reglement, når sagens karakter kræver, at den behandles hurtigt.
- 40 Domstolens præsident har henholdsvis den 4. og 8. december 2020, efter at have hørt den refererende dommer og generaladvokaten, besluttet at tage anmodningerne fra Kommissionen og Afviklingsinstansen til følge.
- 41 I den appellerede dom rejses der således tvivl om de procedurer, der følges inden for Afviklingsinstansen for at sikre bekræftelse af autenticitet og begrundelse af afgørelser, der fastsætter ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, samt lovligheden af væsentlige elementer i beregningsmetoden for disse bidrag. Det følger heraf, at Afviklingsinstansen siden afsigelsen af denne dom har været udsat for betydelig usikkerhed med hensyn til, hvilke procedurer og beregningsmetoder der skal anvendes med henblik herpå, mens den i henhold til artikel 13, stk. 1, i delegeret forordning 2015/63 er forpligtet til senest den 1. maj hvert år at underrette hvert af de berørte institutter om sin afgørelse om fastsættelse af det årlige bidrag til Afviklingsfonden, som disse institutter skal betale.
- 42 Henset til betydningen af Afviklingsfondens rolle inden for bankunionen kan den fortsatte usikkerhed med hensyn til dens finansieringsvilkår have en væsentlig systemisk negativ indvirkning på denne unions funktionsmåde og dermed på stabiliteten i euroområdet. Med henblik på at forebygge hindringer for opkrævningsprocessen for bidragene, der sikrer denne finansiering, skal denne usikkerhed fjernes så hurtigt som muligt (jf. analogt kendelse afsagt af Domstolens præsident den 4.10.2012, Pringle, C-370/12, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:620, præmis 7 og 8, og den 12.6.2018, ECB mod Letland, C-238/18, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:488, præmis 17).
- 43 I henhold til artikel 54, stk. 2, i Domstolens procesreglement har Domstolens præsident den 12. februar 2021 besluttet at forene de foreliggende sager med henblik på retsforhandlingernes mundtlige del og dommen.
- 44 Ved kendelser afsagt af Domstolens præsident den 25. februar 2021, Kommissionen mod Landesbank Baden-Württemberg og SRB (C-584/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:150) og SRB mod Landesbank Baden-Württemberg (C-621/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:151), fik Fédération bancaire française tilladelse til at intervenere til støtte for Landesbank Baden-Württembergs påstande.
- 45 Ved kendelse afsagt af Domstolens præsident den 12. marts 2021, Kommissionen og SRB mod Landesbank Baden-Württemberg (C-584/20 P og C-621/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:261), fik Kongeriget Spanien tilladelse til at intervenere til støtte for Kommissionens og Afviklingsinstansens påstande.

Om appellerne

- 46 Kommissionen har fremsat fem anbringender til støtte for sin appel i sag C-584/20 P. Det første anbringende vedrører dels en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, dels en tilsidesættelse af kontradiktionsprincippet og retten til et forsvar for så vidt angår Rettens konstatering af den manglende bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet. Det andet til det femte anbringende vedrører henholdsvis en retlig fejl og en begrundelsesmangel hvad angår antagelsen til realitetsbehandling af den ulovlighedsindsigelse, som Retten tog til følge, og to fejl i fortolkningen af forordning nr. 806/2014 samt en fejlagtig udvidelse af begrundelsespligtens omfang i henhold til artikel 296 TEUF.
- 47 Til støtte for sin appel i sag C-621/20 P har Afviklingsinstansen fremsat to anbringender, hvoraf det første indledningsvis vedrører en tilsidesættelse af artikel 85, stk. 3, i Rettens procesreglement, dernæst en urigtig gengivelse af beviser og endelig en tilsidesættelse af retten til en retfærdig rettergang for så vidt angår Rettens konstatering af den manglende bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet, og hvoraf det andet vedrører en tilsidesættelse af artikel 296 TEUF og chartrets artikel 47.

Det første anbringendes andet led i sag C-584/20 P og det første anbringendes tredje led i sag C-621/20 P

Parternes argumentation

- 48 Med det første anbringendes andet led i sag C-584/20 P og det første anbringendes tredje led i sag C-621/20 P, der skal behandles samlet, har Kommissionen og Afviklingsinstansen, støttet af Kongeriget Spanien, gjort gældende, at Retten har tilsidesat kontradiktionsprincippet samt Afviklingsinstansens ret til et forsvar og ret til en retfærdig rettergang.
- 49 De er nemlig af den opfattelse, at Afviklingsinstansen ikke var været i stand til i fornødent omfang at tage stilling til anbringendet, som Retten af egen drift tog under påkendelse, om manglende tilstrækkelig dokumentation for bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet.
- 50 Ifølge Afviklingsinstansen indebærer parternes ret til at blive hørt, at de kan få kendskab til de anbringender, som Retten har rejst af egen drift, og effektivt kommentere dem. Afviklingsinstansen burde således have haft mulighed for at gøre sig bekendt med de spørgsmål, der blev rejst for Retten, i en passende form og inden for en passende frist for effektivt at kunne tage stilling hertil.
- 51 Afviklingsinstansen har i denne henseende fremhævet, at spørgsmålet om bekræftelse af denne afgørelses autenticitet ikke var blevet drøftet under skriftvekslingen forud for retsmødet for Retten, at sidstnævnte ikke, i hvert fald ikke under dette retsmøde, anførte, at de af Afviklingsinstansen fremlagte beviser var utilstrækkelige, og at Retten ved denne lejlighed afviste den angivelse af de beviser, der påberåbtes, som Afviklingsinstansen var fremkommet med. Da det sædvanligvis antages, at kravet om bekræftelse af autenticitet er overholdt, kunne Retten ikke begrænse sig til at stille faktiske spørgsmål og burde have foretaget yderligere bevisoptagelse i stedet for blot at basere sig på manglende beviser.

- 52 Hvis Retten havde givet Afviklingsinstansen mulighed for at uddybe spørgsmålet om bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet, ville Afviklingsinstansen have godtgjort, at den følgeseddel, som den støtter sig på, var blevet genereret automatisk i ARES-systemet, den ville have fremlagt et skærbillede, der viser indholdet af ARES-systemet på tidspunktet for underskrivelsen, og den ville have godtgjort, at ARES-systemet var lukket og sikkert.
- 53 Landesbank Baden-Württemberg har gjort gældende, at dette argument er ugrundet.
- 54 Landesbank Baden-Württemberg har anført, at foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse, der blev truffet i første instans, havde til formål at bekræfte den omtvistede afgørelses autenticitet, for så vidt som opfordringen til at fremlægge originalen af denne afgørelse, herunder bilaget hertil, angik den autentiske version af denne afgørelse. Afviklingsinstansen, som har fremlagt en følgeseddel som svar på disse foranstaltninger, burde, uden at afvente retsmødet for Retten, have kunnet godtgøre forbindelsen mellem denne følgeseddel og ARES-systemet.
- 55 Under disse omstændigheder var Retten ikke forpligtet til at henlede Afviklingsinstansens opmærksomhed på spørgsmålet om bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet. Navnlig besluttede Retten med føje ikke at medtage et anbringende fra Landesbank Baden-Württemberg vedrørende dette spørgsmål, som fremgår af dens bemærkninger af 6. november 2019 vedrørende Afviklingsinstansens svar på de nævnte foranstaltninger, i retsmøderapporten, eftersom dette anbringende ikke udgjorde en central del af dens argumentation.

Domstolens bemærkninger

- 56 Retten til en retfærdig rettergang udgør en grundlæggende rettighed i EU-retten (jf. denne retning domme af 26.11.2013, *Groupe Gascogne mod Kommissionen*, C-58/12 P, EU:C:2013:770, præmis 32, og *Gascogne Sack Deutschland mod Kommissionen*, C-40/12 P, EU:C:2013:768, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis), som nu er fastsat i chartrets artikel 47.
- 57 For at opfylde kravene i EU-retten skal Unionens retsinstanser håndhæve og selv overholde kontradiktionsprincippet, som gælder for enhver procedure, som kan munde ud i, at en EU-institution træffer en afgørelse, der berører en persons interesser føleligt (dom af 27.3.2014, *KHIM mod National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 53 og den deri nævnte retspraksis).
- 58 Dette princip skal komme sagens parter i procedurer ved Unionens retsinstanser til gode, uanset vedkommendes retlige status. Unionens organer såsom Afviklingsinstansen kan derfor også støtte ret herpå, når de er parter under en sådan sag (jf. i denne retning dom af 2.12.2009, *Kommissionen mod Irland m.fl.*, C-89/08 P, EU:C:2009:742, præmis 53).
- 59 Kontradiktionsprincippet giver ikke blot hver part i en tvist retten til at få kendskab til og kommentere de aktstykker og indlæg, som modparten har forelagt retsinstansen. Princippet medfører ligeledes retten for parterne til at få kendskab til de spørgsmål, som retsinstansen af egen drift har rejst, og hvorpå denne skal basere sin afgørelse, og at kommentere disse. For at opfylde kravene til retten til en retfærdig rettergang er det nemlig væsentligt, at parterne har kendskab til og kontradiktorisk kan drøfte såvel de faktiske som de retlige forhold, der er afgørende for udfaldet af proceduren (dom af 27.3.2014, *KHIM mod National Lottery Commission*, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 54 og den deri nævnte retspraksis).

- 60 For at sikre en effektiv overholdelse af kontradiktionsprincippet skal en forudgående opfordring til parterne om at fremsætte deres bemærkninger til et anbringende, som Unionens retsinstans har til hensigt at behandle af egen drift, adresseres til parterne under betingelser, der gør det muligt for disse på en hensigtsmæssig og effektiv måde at tage stilling til dette anbringende, herunder i givet fald for denne retsinstans at fremlægge det nødvendige bevismateriale for at den fuldt ud oplyst kan træffe afgørelse vedrørende det nævnte anbringende (jf. i denne retning dom af 2.12.2009, Kommissionen mod Irland m.fl., C-89/08 P, EU:C:2009:742, præmis 57, og af 27.3.2014, KHIM mod National Lottery Commission, C-530/12 P, EU:C:2014:186, præmis 55-59).
- 61 I den foreliggende sag fremgår det af den appellerede doms præmis 35 og 36, at et anbringende om manglende bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet blev påkendt af Retten af egen drift.
- 62 Det påhvilede følgelig Retten at oplyse parterne om, at den havde til hensigt at basere sin afgørelse på dette anbringende, og følgelig opfordre dem til at fremsætte de argumenter, som de måtte finde relevante, for at den kunne tage stilling til det nævnte anbringende.
- 63 Det fremgår imidlertid af ordlyden af foranstaltningen med henblik på sagens tilrettelæggelse og af de tre foranstaltninger til bevisoptagelse, som Retten har truffet, at disse foranstaltninger ikke indeholdt spørgsmål, der direkte vedrørte den procedure, som Afviklingsinstansen fulgte for at bekræfte den omtvistede afgørelses autenticitet, og at de over for Afviklingsinstansen på ingen måde angav, at Retten havde til hensigt af egen drift at behandle et anbringende vedrørende en eventuel manglende bekræftelse af denne afgørelses autenticitet, herunder bilaget hertil.
- 64 Selv om de nævnte foranstaltninger ganske vist havde til formål, således som Landesbank Baden-Württemberg har anført, at indhente oplysninger og dokumenter vedrørende proceduren for vedtagelse af den omtvistede afgørelse, kan det ikke med rimelighed forventes af Afviklingsinstansen, at den af de samme foranstaltninger udleder, at den netop blev opfordret til at udtale sig om betingelserne for bekræftelse af denne afgørelses autenticitet.
- 65 Da Afviklingsinstansen ikke blev anmodet om at udtale sig om anbringendet om manglende bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet inden retsmødet for Retten, skal det afgøres, om Afviklingsinstansen under dette retsmøde fik mulighed for på hensigtsmæssig og effektiv vis at tage stilling til dette anbringende.
- 66 Det skal i denne forbindelse fremhæves, at eftersom bekræftelsen af autenticiteten af et EU-organs retsakter afhænger af anvendelsen af særlige interne procedurer, som dette organ har indført med henblik herpå, skal anbringendet om manglende bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet nødvendigvis bedømmes på grundlag af de af Afviklingsinstansen fremlagte beviser for så vidt angår arten af de interne procedurer og deres anvendelse i det foreliggende tilfælde.
- 67 Det følger heraf, at for at sikre overholdelsen af kontradiktionsprincippet skulle Afviklingsinstansen have været anmodet om at fremsætte argumenter vedrørende dette anbringende under omstændigheder, som gør det muligt for den at indsamle beviser vedrørende bekræftelsen af den omtvistede afgørelses autenticitet, og fremlægge dem for Retten. Henset til de omstændigheder, der er anført i denne doms præmis 64, kunne det ikke med rimelighed forventes af Afviklingsinstansen, at denne fremlagde sådanne beviser under retsmødet for Retten.

- 68 Desuden fremgår det hverken af den appellerede dom, af protokollatet for retsmødet for Retten eller af lydoptagelsen herfra, at Retten under dette retsmøde klart oplyste Afviklingsinstansen om, at den havde til hensigt af egen drift at behandle et anbringende om manglende bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet, eller at det påhvilede Afviklingsinstansen at drøfte dette anbringende under det nævnte retsmøde.
- 69 Retten fandt derimod, at Afviklingsinstansen under retsmødet i første instans ikke havde ret til at fremføre argumenter eller beviser vedrørende bekræftelsen af den omtvistede afgørelses autenticitet.
- 70 Selv om det er ubestridt, at Afviklingsinstansen ikke havde taget stilling hertil i svarskriftet, i duplikken eller i sine bemærkninger som svar på Rettens foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse og bevisoptagelse, fastslog Retten i den appellerede doms præmis 52, at et argument om bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet, som Afviklingsinstansen fremsatte under retsmødet, skulle afvises, eftersom det var nyt.
- 71 Det fremgår endvidere af lydoptagelsen fra retsmødet for Retten, at Retten ikke fulgte et forslag fra Afviklingsinstansen om straks at fremlægge yderligere beviser med henblik på at godtgøre bekræftelsen af den omtvistede afgørelses autenticitet.
- 72 Den omstændighed, at to medlemmer af Retten under retsmødet for denne stillede en række spørgsmål til Afviklingsinstansen vedrørende bekræftelsen af den omtvistede afgørelses autenticitet, kan derfor ikke anses for at være tilstrækkelig til at opfylde de forpligtelser, der påhviler Retten i medfør af kontradiktionsprincippet, der er nævnt i denne doms præmis 60.
- 73 For det første fremgår det således af den appellerede doms præmis 52 og 53, at Retten fandt, at kravet om bekræftelse af, at den omtvistede afgørelse var autentisk, ikke var opfyldt, fordi Afviklingsinstansens argument om, at der i ARES-systemet var et dokument tilgængeligt, der indeholdt bilaget til denne afgørelse, på tidspunktet for underskrivelsen af den følgeseddel, som Afviklingsinstansen havde henvist til, måtte afvises, og subsidiært fordi Afviklingsinstansen ikke havde fremlagt dokumentation til godtgørelse af eksistensen af dette dokument eller den uløselige sammenhæng mellem dette dokument og følgesedlen.
- 74 For det andet har Afviklingsinstansen gjort gældende, at såfremt Retten havde anmodet den om at tage stilling til et anbringende, der af egen drift blev taget under påkendelse om den manglende bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet, ville Afviklingsinstansen have fremlagt beviser vedrørende betingelserne for oprettelsen af denne følgeseddel og ARES-systemets indhold og karakteristika.
- 75 Under disse omstændigheder må det fastslås, at hvis Retten faktisk havde givet Afviklingsinstansen mulighed for at fremlægge beviser vedrørende bekræftelsen af den omtvistede afgørelses autenticitet, kunne Afviklingsinstansen have fremlagt en række beviser, der var umiddelbart relevante i denne henseende. Følgelig burde Retten med henblik på at tage stilling til bekræftelsen af autenticiteten have vurderet disse beviser, og den kunne derfor ikke nøjes med at fastslå, at argumentet om ARES-systemets rolle i bekræftelsen af autenticiteten ikke kunne antages til realitetsbehandling, eller at disse argumenter ikke var underbyggede.
- 76 Den omstændighed, at Afviklingsinstansen udtalte sig om bekræftelsen af den omtvistede afgørelses autenticitet i sit mundtlige indlæg for Retten og derefter som svar på de spørgsmål, som to medlemmer af Retten havde stillet, kan ikke, henset til de konstateringer, der er foretaget

i nærværende doms præmis 66-71, rejse tvivl om denne bedømmelse, så meget desto mere som Afviklingsinstansen ikke har gjort gældende at være blevet frataget enhver mulighed for at fremsætte argumenter vedrørende bekræftelse af autenticiteten, men har gjort gældende ikke at have været i stand til at fremlægge beviser i denne henseende i første instans.

- 77 Følgelig skal det første appelanbringendes andet led i sag C-584/20 P og det første appelanbringendes tredje led i sag C-621/20 P tiltrædes, uden at det er nødvendigt at tage stilling til disse anbringenders øvrige led.
- 78 Når dette er sagt, er denne konklusion ikke i sig selv tilstrækkelig til at medføre ophævelse af den appellerede dom, for så vidt som det fremgår af den appellerede doms præmis 56, 141 og 143, at Retten for fuldstændighedens skyld behandlede det første, det tredje og det sjette anbringende, som Landesbank Baden-Württemberg havde fremsat i første instans, og at den efter denne bedømmelse tog disse anbringender til følge.

Det femte anbringende i sag C-584/20 P og det andet anbringende i sag C-621/20 P

Parternes argumentation

- 79 Med det femte appelanbringende i sag C-584/20 P og det andet appelanbringende i sag C-621/20 P har Kommissionen og Afviklingsinstansen, støttet af Kongeriget Spanien, for det første gjort gældende, at begrundelsen for den appellerede dom ikke blot er utilstrækkelig – for så vidt som Retten har taget det klagepunkt, der er rettet mod en række bestemmelser i delegeret forordning 2015/63, til følge i sin helhed, uden at præcisere, på hvilken måde hver af disse bidrager til, at metoden til beregning af ex ante-bidragene til Afviklingsfonden er uigennemsigtig – men den er ligeledes selvmodsigende, idet Retten anerkendte, at visse aspekter ved denne beregningsmetode kunne undersøges af de institutioner, der skal betale disse bidrag, og idet den anerkendte den fortrolige karakter af de pågældende data uden at drage konsekvenserne heraf.
- 80 For det andet er appellanterne af den opfattelse, at Retten i den foreliggende sag så bort fra begrundelsespligtens omfang, som den følger af artikel 296 TEUF.
- 81 For det første er det tilstrækkeligt, at den af Afviklingsinstansen fulgte metode klart fremgår af den omtvistede afgørelse, dvs. de anvendte kriterier og grundene til deres anvendelse på det berørte institut, uden at sidstnævnte nødvendigvis skal være i stand til præcist at kontrollere rigtigheden af den foretagne beregning på grundlag af andre institutters finansielle data.
- 82 Afviklingsinstansen har i denne henseende fremhævet, at begrundelsespligtens omfang skal begrænses for at tage hensyn til den tavshedspligt, der er fastsat i artikel 339 TEUF, som ligeledes udgør et grundlæggende EU-retligt princip.
- 83 For det andet er de data om tredjepartsinstitutter, der anvendes til at beregne sektorens samlede passiver og sammenligne de pågældende institutters risikoprofiler, ikke afgørende for beregningen af et bestemt instituts ex ante-bidrag til Afviklingsfonden. Hvis det viser sig nødvendigt at undersøge disse data, vil det ifølge Afviklingsinstansen være muligt at videregive disse til Unionens retsinstanser.

- 84 For det tredje kan den begrænsning af begrundelsespligtens omfang, som Kommissionen og Afviklingsinstansen har foreslået, i modsætning til, hvad Retten har fastslået, støttes på Domstolens praksis.
- 85 Den forsikringslogik, der karakteriserer Afviklingsfonden, adskiller sig således fra logikken i de tidligere skattelignende processer, der var omhandlet i de sager, der gav anledning til de domme fra Domstolen, der er nævnt i den appellerede doms præmis 122.
- 86 Det er desuden almindeligt anerkendt, at de offentlige myndigheder med henblik på udøvelsen af et konkret skøn kan tage hensyn til fortrolige data, som afgørelsens adressat ikke har adgang til, men som i givet fald skal meddeles de kompetente domstole. Domstolen har således på områderne for konkurrenceret, offentlige udbud, offentlig forvaltning og antidumpingforanstaltninger fastslået, at de kompetente myndigheder kan basere sig på ikke-videregivne fortrolige data.
- 87 For det fjerde har Afviklingsinstansen gjort gældende, at den i delegeret forordning 2015/63 fastlagte beregningsmetode sikrer et passende niveau af gennemsigtighed for beregningen af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden.
- 88 EU-lovgiver har ved udøvelsen af sin skønsmagt fastsat en metode, der har til formål på forhånd at fastsætte det samlede beløb, som Afviklingsinstansen opkræver, og at fordele dette beløb retfærdigt mellem de berørte institutter, hvilket forudsætter, at der fastlægges en præcis relativ risikoposition for hvert institut. Der skal sondres mellem denne metode og den »absolut individuelle« tilgang, som sædvanligvis karakteriserer opkrævningen af skatter.
- 89 Den nævnte metode er opdelt i syv særskilte trin. Fire af disse er baseret på individuelle data om det enkelte institut og på fælles data udarbejdet af Afviklingsinstansen og meddelt af denne, hvilket gør det muligt for hvert institut at foretage en ny beregning af ikke alene dets årlige basisbidrag, men også dets individuelle justeringskoefficient på grundlag af risikoprofilen og følgelig dets årlige ex ante-bidrag til Afviklingsfonden. Tre af disse trin er baseret på fortrolige data om tredjepartsinstitutter og anvendes til at indsamle fælles data, der anvendes på samme måde for alle de berørte institutter.
- 90 Hvad nærmere bestemt angår instituttets risikoprofil videregives inputdata for beregningen af fælles data med henblik på at placere det enkelte institut i en risikogruppe ikke. Denne placeringsproces er imidlertid tydeliggjort i et harmoniseret bilag, der gør det muligt for det enkelte institut at forstå sin relative performance for hver risikoindikator. De data, som Afviklingsinstansen har offentliggjort på sit websted, sikrer adgang til yderligere aggregerede oplysninger, og der var i øvrigt større gennemsigtighed i de bidragscyklusser, der fulgte efter 2017-bidragscyklussen.
- 91 Landesbank Baden-Württemberg har, støttet af Fédération bancaire française, gjort gældende, at den appellerede doms begrundelse er tilstrækkelig til at godtgøre, at Afviklingsinstansen har tilsidesat artikel 296 TEUF, og at de argumenter, der er fremført i appellerne, ikke kan rejse tvivl om denne begrundelse.

- 92 For det første fremgår det nemlig klart af Domstolens praksis, at forpligtelsen til at overholde fortroligheden af forretningshemmeligheden ikke kan medføre, at begrundelsespligten mister sit væsentligste indhold. Det er ikke nødvendigt at finde en balance mellem kravet om beskyttelse af forretningshemmeligheder og begrundelsespligten, idet det stod Kommissionen frit for at fastsætte en anden beregningsmetode, hvorved det undgås at anvende fortrolige data.
- 93 For det andet kan argumentet om, at data om andre institutioner ikke er afgørende, ikke antages til realitetsbehandling, for så vidt som det ikke blev fremsat i første instans og under alle omstændigheder er ugrundet, eftersom størrelsen af Landesbank Baden-Württembergs ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden afhænger af disse data.
- 94 For det tredje er enhver analogi mellem de situationer, der er omhandlet i de foreliggende sager, og dem, som Domstolen undersøgte inden for områder som konkurrenceret, offentlige udbud, offentlig forvaltning og antidumpingforanstaltninger, ikke relevant. Den omtvistede afgørelse, hvorved der kræves betaling af et usædvanligt stort bidrag, kan nemlig ikke sammenlignes med de afgørelser, der er omhandlet i de domme fra Domstolen, som appellanterne har henvist til.
- 95 For det fjerde havde Retten grundlag for at fastslå, at den omtvistede afgørelse ikke var tilstrækkeligt begrundet, idet den ikke gav Landesbank Baden-Württemberg mulighed for at kontrollere størrelsen af dens ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden. Appellanternes argumenter vedrørende denne bedømmelse rejser tvivl om konstateringerne af de faktiske forhold og kan derfor ikke antages til realitetsbehandling.
- 96 En afhjælpning af denne mangel under sagens behandling ved fremlæggelse af fortrolige data for Unionens retsinstanser er desuden ikke praktisk muligt. Dels skal begrundelsen gives samtidig med den pågældende afgørelse. Dels ville Retten, selv om den havde fået forelagt de fortrolige data, som Afviklingsinstansen var i besiddelse af, ikke have været i stand til selv at kontrollere dette beløb, idet den ikke er i besiddelse af det computersoftware, som Afviklingsinstansen har til rådighed, og som er nødvendigt med henblik herpå.
- 97 Hvad for det femte mere specifikt angår lovligheden af den beregningsmetode, der er fastsat ved delegeret forordning 2015/63, er Afviklingsinstansens argumentation ikke i overensstemmelse med kravene i artikel 169, stk. 2, i Domstolens procesreglement, for så vidt som denne argumentation ikke præciserer, hvilke af den appellerede doms præmisser den tilsigter at anfægte.
- 98 Det forhold, at der er et målniveau og en maksimal andel af dette niveau, der kan opkræves hvert år, kræver ikke en relativ tilgang til vurdering af risikoprofilen, således som det illustreres af beregningen af bidrag til finansieringen af indskudsgarantiordninger indført ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/49/EU af 16. april 2014 om indskudsgarantiordninger (EUT 2014, L 173, s. 149).

Domstolens bemærkninger

- 99 Det bemærkes, at Retten i den appellerede doms præmis 141 og 143 ikke alene fastslog, at Afviklingsinstansen havde tilsidesat begrundelsespligten og retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, men også at artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 samt bilag I hertil var ulovlige. Retten tog derfor det første, det tredje og det sjette anbringende, som Landesbank Baden-Württemberg havde gjort gældende i første instans, til følge.

- 100 Det følger for det første af den appellerede doms præmis 97, 103, 109 og 110, at Retten fastslog, at Afviklingsinstansen i henhold til artikel 296 TEUF var forpligtet til i begrundelsen for den omtvistede afgørelse at anføre de oplysninger, der gør det muligt for Landesbank Baden-Württemberg at kontrollere rigtigheden af beregningen af dens ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, og at Afviklingsinstansen ikke havde opfyldt denne forpligtelse.
- 101 Med henblik på bedømmelsen af, om det femte anbringende i sag C-584/20 P og det andet anbringende i sag C-621/20 P er begrundet, skal det afgøres, om Retten således vurderede omfanget af den begrundelsespligt, som påhviler Afviklingsinstansen, korrekt.
- 102 Indledningsvis bemærkes dels, at artikel 296, stk. 2, TEUF bestemmer, at EU-institutionernes retsakter skal begrundes, dels at retten til god forvaltning, som er fastsat i chartrets artikel 41, fastsætter en pligt for Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer til at begrunde deres afgørelser.
- 103 Begrundelsen for en afgørelse truffet af en EU-institution, et EU-organ, -kontor eller -agentur er af særlig betydning, for så vidt som den gør det muligt for den berørte part at afgøre, om vedkommende ønsker at anlægge sag til prøvelse af denne afgørelse, på grundlag af et fuldt kendskab til sagen, og for den kompetente ret at udøve sin legalitetsprøvelse, og at den derfor udgør en af betingelserne for en effektiv domstolsprøvelse, som er fastsat i chartrets artikel 47 (jf. i denne retning dom af 9.11.2017, *LS Customs Services*, C-46/16, EU:C:2017:839, præmis 40, og af 24.11.2020, *Minister van Buitenlandse Zaken*, C-225/19 og C-226/19, EU:C:2020:951, præmis 43 og den deri nævnte retspraksis).
- 104 Det fremgår ligeledes af Domstolens praksis, at en sådan begrundelse skal være tilpasset karakteren af den pågældende retsakt og den sammenhæng, hvori den blev vedtaget. Det kræves i denne forbindelse ikke, at begrundelsen angiver alle de forskellige relevante faktiske og retlige forhold, da begrundelsens tilstrækkelighed ikke blot skal vurderes i forhold til ordlyden, men ligeledes til den sammenhæng, hvori den indgår, samt under hensyn til alle de retsregler, som gælder på det pågældende område, og navnlig i forhold til den interesse, som retsaktens adressater kan have i begrundelsen. En retsakt, der er bebyrdende, er følgelig tilstrækkeligt begrundet, når den er vedtaget under omstændigheder, som er den berørte part bekendt og således gør det muligt for den pågældende at forstå, hvilke konsekvenser den trufne foranstaltning har for denne (jf. i denne retning dom af 28.3.2017, *Rosneft*, C-72/15, EU:C:2017:236, præmis 122 og den deri nævnte retspraksis).
- 105 I denne sammenhæng skal det for det første fremhæves, at det ikke kan udledes af Domstolens praksis, at begrundelsen for enhver afgørelse, der træffes af en af Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, hvorved en privat aktør pålægges at betale et pengebeløb, nødvendigvis skal omfatte samtlige de forhold, der gør det muligt for adressaten at kontrollere rigtigheden af beregningen af dette pengebeløb.
- 106 Domstolen har ganske vist fastslået, og Retten i det væsentlige bemærket i den appellerede doms præmis 122, at begrundelsen for et tvangsfuldbyrdesgrundlag for opkrævning af en skattelignende afgift skal omfatte en nøjagtig og detaljeret opregning af faktorerne i fordringen, og at kun en sådan opregning gør en domstolskontrol af denne afgørelse mulig (jf. i denne retning dom af 13.6.1958, *Meroni mod Den Høje Myndighed*, 9/56, EU:C:1958:7, s. 30 og 31, og af 16.12.1963, *Macchiorlati Dalmas mod Den Høje Myndighed*, 1/63, EU:C:1963:58, s. 636).

- 107 I modsætning til, hvad Retten fastslog i den appellerede doms præmis 122, kan ex ante-bidragene til Afviklingsfonden imidlertid ikke sidestilles med de fordringer, som var omhandlet i de sager, der gav anledning til de domme fra Domstolen, der er nævnt i den foregående præmis.
- 108 Mens disse fordringer både vedrørte en skattelignende afgift og morarenter, hvis respektive beløb og beregningsmetoder ikke kunne fastlægges i mangel af en nøjagtig og detaljeret opregning, begrænser den omtvistede afgørelse sig nemlig til at fastsætte ex ante-bidragene til Afviklingsinstansen for hvert af de berørte institutter, på grundlag af beregningsregler, der detaljeret er fastsat i delegeret forordning 2015/63.
- 109 For det andet er Unionens institutioner, organer, kontorer eller agenturer i henhold til princippet om beskyttelse af forretningshemmeligheder, som er et almindeligt EU-retligt princip (jf. i denne retning dom af 14.2.2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis), hvilket bl.a. er konkretiseret i artikel 339 TEUF, principielt forpligtet til ikke at afsløre fortrolige oplysninger fra en privat aktør for dennes konkurrenter (jf. i denne retning dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 109).
- 110 Med henblik på at sikre overholdelsen af disse forpligtelser har Domstolen på en række EU-retlige områder fastslået, at begrundelsen for en bebyrdende retsakt over for et retssubjekt, som hviler på en vurdering af private aktørers relative stilling, i et vist omfang kan begrænses for at beskytte oplysninger om disse aktører, der er omfattet af forretningshemmeligheden.
- 111 Navnlig kan en afgørelse fra Kommissionen, hvori det fastslås, at der ikke som anført af en klager foreligger en statsstøtte, henset til forpligtelsen til at behandle forretningshemmeligheder fortroligt, være tilstrækkeligt begrundet uden at omfatte samtlige de talmæssige oplysninger, der danner grundlag for denne institutions ræsonnement (jf. i denne retning dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 108-111). En ikke-fortrolig udgave af en sådan afgørelse, når den klart og utvetydigt angiver de betragtninger, som den nævnte institution har lagt til grund, og den af denne fulgte fremgangsmåde, således at de berørte parter kan få kendskab til dette grundlag, og således at Retten kan udøve sin prøvelsesret for deres vedkommende, er derfor tilstrækkelig til at opfylde den begrundelsespligt, der påhviler denne samme institution (jf. i denne retning dom af 21.12.2016, Club Hotel Loutraki m.fl. mod Kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, præmis 55).
- 112 På samme måde indebærer pligten til at begrunde en afgørelse om afslag på tilbudsgivers tilbud i forbindelse med en offentlig udbudsprocedure ikke, at denne tilbudsgiver skal råde over fuldstændige oplysninger om det af den ordregivende myndighed antagne tilbud (jf. i denne retning dom af 4.10.2012, Evropaiki Dynamiki mod Kommissionen, C-629/11 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2012:617, præmis 21 og 22), idet adgangen til sådanne oplysninger skal være begrænset navnlig med henblik på at opretholde et tillidsforhold mellem denne ordregivende myndighed og de erhvervsdrivende, som deltager i en sådan procedure (jf. analogt dom af 14.2.2008, Varec, C-450/06, EU:C:2008:91, præmis 36).
- 113 På grund af den specifikke karakter af ex ante-bidragene til Afviklingsfonden, der – således som det fremgår af 105.-107. betragtning til direktiv 2014/59 og af 41. betragtning til forordning nr. 806/2014 – ud fra en forsikringsbaseret logik består i at sikre, at den finansielle sektor tilvejebringer tilstrækkelige finansielle ressourcer til SRM, for at denne kan opfylde sine funktioner, og samtidig give de pågældende institutter incitamenter til at anvende en mindre

risikobetonet model, hviler beregningen af disse bidrag, således som generaladvokaten har anført i punkt 143 i forslaget til afgørelse, imidlertid ikke på anvendelsen af en sats på et beskatningsgrundlag, men i henhold til artikel 102 og 103 i direktiv 2014/59 samt artikel 69 og 70 i forordning nr. 806/2014 på definitionen af et målniveau, der skal nås ved summen af de bidrag, der opkræves inden udgangen af 2023, og derefter på et årligt målniveau, der skal fordeles mellem de institutter, der er meddelt tilladelse på de i SRM deltagende medlemsstaters område.

- 114 Idet det samlede målniveau er defineret således, at det skal udgøre 1% af de dækkede indskud i disse institutter, og idet de enkelte institutters årlige bidrag beregnes pro rata på grundlag af deres samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) minus dækkede indskud i forhold til de samlede passiver (eksklusive kapitalgrundlag) minus dækkede indskud for alle de institutter, der er meddelt tilladelse på disse medlemsstaters område, synes selve princippet for metoden til beregning af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, således som den fremgår af direktiv 2014/59 og forordning nr. 806/2014, og hvis gyldighed på ingen måde er blevet bestridt af Landesbank Baden-Württemberg, at indebære Afviklingsinstansens anvendelse af data, der er omfattet af forretningshemmeligheden, og som ikke kan gengives i begrundelsen for den omtvistede afgørelse.
- 115 I denne forbindelse skal Landesbank Baden-Württembergs argument om, at der ikke skal foretages en afvejning af begrundelsespligten og det almindelige princip om beskyttelse af forretningshemmeligheder, der er nævnt i denne doms præmis 109, med den begrundelse, at EU-lovgiver kunne have indført en alternativ metode til beregning af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, som ikke indebærer brugen af fortrolige data, forkastes.
- 116 Den omstændighed, at EU-lovgiver på et tidligere stadium kunne have valgt en alternativ beregningsmetode, kan ikke have nogen indvirkning på fastlæggelsen af begrundelsespligtens omfang i forhold til princippet om beskyttelse af forretningshemmeligheder i forbindelse med en metode, der delvist er baseret på anvendelse af fortrolige data. Da EU-lovgiver imidlertid gyldigt har valgt en sådan metode, indebærer denne nødvendigvis en afvejning af denne forpligtelse og dette princip.
- 117 Det fremgår således af Domstolens faste praksis, at EU-lovgiver indrømmes et vidt skøn, når lovgiver er nødt til at gribe ind inden for et område, hvor denne skal træffe valg af politisk, økonomisk og social karakter og foretage komplekse vurderinger (dom af 17.10.2013, Billerud Karlsborg og Billerud Skärblacka, C-203/12, EU:C:2013:664, præmis 35 og den deri nævnte retspraksis).
- 118 Hvis det imidlertid antages, således som Retten gjorde, at begrundelsen for den omtvistede afgørelse nødvendigvis skal gøre det muligt for Landesbank Baden-Württemberg at kontrollere rigtigheden af beregningen af dens ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, vil det nødvendigvis indebære et forbud for EU-lovgiver mod at indføre en metode til beregning af dette bidrag, der integrerer data, hvis fortrolige karakter er beskyttet ved EU-retten, og dermed i uforholdsmæssig grad indskrænke den vide skønsmæssige grad af afvejning, som denne lovgiver med henblik herpå skal råde over, ved bl.a. at forhindre den i at vælge en metode, der kan sikre, at finansieringen af Afviklingsfonden dynamisk tilpasses udviklingen i den finansielle sektor, ved en komparativ hensyntagen navnlig til den finansielle situation for hvert enkelt institut, der er meddelt tilladelse på en i SRM deltagende medlemsstats område.

- 119 Det skal i øvrigt fremhæves, at den indskudsgarantiordning, der er indført ved direktiv 2014/49, og som Landesbank Baden-Württemberg har henvist til for at godtgøre, at det er muligt at udforme en alternativ metode til beregning af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, ligeledes, som generaladvokaten har anført i punkt 160 i forslaget til afgørelse, hviler på bidrag beregnet ved brug af data, der er omfattet af de pågældende institutters forretningshemmeligheder.
- 120 Selv om det for det tredje af det ovenstående følger, at den begrundelsespligt, der påhviler Afviklingsinstansen, på grund af logikken i systemet til finansiering af Afviklingsfonden og den beregningsmetode, som EU-lovgiver har fastsat, skal afvejes over for Afviklingsinstansens forpligtelse til at behandle de pågældende institutters forretningshemmeligheder fortroligt, forholder det sig ikke desto mindre således, at denne sidstnævnte forpligtelse ikke skal fortolkes så vidt, at begrundelsespligten som følge heraf bliver uden indhold (jf. i denne retning dom af 21.12.2016, Club Hotel Loutraki m.fl. mod Kommissionen, C-131/15 P, EU:C:2016:989, præmis 48 og den deri nævnte retspraksis).
- 121 I forbindelse med afvejningen af begrundelsespligten og princippet om beskyttelse af forretningshemmeligheder kan det imidlertid ikke antages, at en afgørelse, hvorved en privat aktør pålægges at betale et pengebeløb, uden at denne gives alle de oplysninger, der gør det muligt med nøjagtighed at kontrollere beregningen af dette pengebeløb, nødvendigvis under alle omstændigheder udgør en tilsidesættelse af begrundelsespligtens indhold.
- 122 I det foreliggende tilfælde skal begrundelsespligten anses for at være opfyldt, når adressaterne for en afgørelse om fastsættelse af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, selv om de ikke får tilsendt data, der er omfattet af forretningshemmeligheden, råder over den af Afviklingsinstansen anvendte beregningsmetode og tilstrækkelige oplysninger til i det væsentlige at forstå, hvorledes deres individuelle situation blev taget i betragtning med henblik på beregningen af deres ex ante-bidrag til Afviklingsfonden i forhold til situationen for alle de andre berørte institutter.
- 123 I et sådant tilfælde er disse adressater nemlig i stand til at kontrollere, om deres ex ante-bidrag til Afviklingsfonden er blevet fastsat vilkårligt, ved at der er set bort fra deres reelle økonomiske situation eller ved anvendelse af data vedrørende resten af den finansielle sektor, der ikke er plausible. De nævnte adressater kan derfor forstå grundlaget for den afgørelse, der fastsætter deres ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, og tage stilling til, om det synes hensigtsmæssigt at anlægge sag til prøvelse af denne afgørelse, således at det vil være uforholdsmæssigt at kræve af Afviklingsinstansen, at den oplyser alle de talmæssige oplysninger, der danner grundlag for beregningen af bidraget for hver af de berørte institutter (jf. analogt dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 108 og den deri nævnte retspraksis).
- 124 Retten begik følgelig en retlig fejl, da den i den appellerede doms præmis 97, 103 og 109 fandt, at Afviklingsinstansen i henhold til artikel 296 TEUF var forpligtet til i begrundelsen for den omtvistede afgørelse at lade elementer, der gør det muligt for Landesbank Baden-Württemberg at kontrollere rigtigheden af dens beregning af ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, fremgå, uanset om den fortrolige karakter af visse af disse elementer kunne være til hinder for en sådan forpligtelse.
- 125 Retten kunne således ikke gyldigt give begrundelsespligten et sådant omfang for i den appellerede doms præmis 110 at fastslå, at Afviklingsinstansen havde tilsidesat denne pligt.

- 126 For det andet undersøgte Retten i den appellerede doms præmis 129-140 den ulovlighedsindsigelse, som Landesbank Baden-Württemberg havde rejst som led i sit sjette anbringende i første instans, vedrørende en række bestemmelser i delegeret forordning 2015/63 samt bilag I hertil, hvorefter den i den appellerede doms præmis 141 tog dette anbringende til følge.
- 127 Retten fastslog således, at den beregningsmetode, som Kommissionen havde defineret i artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 samt bilag I hertil, i det mindste hvad angår tilpasningen af ex ante-bidragene til Afviklingsfonden i forhold til de berørte institutters risikoprofil, var uigennemsigtig, og at denne uigennemsigthed forhindrede Afviklingsinstansen i at opfylde sin begrundelsespligt i henhold til artikel 296 TEUF.
- 128 I denne henseende skal det for det første bemærkes, at den præcise beregningsmetode, som Afviklingsinstansen anvender for at fastsætte størrelsen af ex ante-bidragene til Afviklingsfonden, er defineret i delegeret forordning 2015/63. Navnlig redegør bilag I til denne delegerede forordning detaljeret for de forskellige trin i denne beregningsmetode og angiver de matematiske formler, som Afviklingsinstansen skal anvende.
- 129 Den nævnte delegerede forordning udgør således en integrerende del af den sammenhæng, hvori den omtvistede afgørelse indgår, som i henhold til den retspraksis, der er nævnt i denne doms præmis 104, skal tages i betragtning med henblik på at vurdere afgørelsens begrundelse, for så vidt som den sikrer, at adressaterne for denne afgørelse har fuldt kendskab til den af Afviklingsinstansen anvendte beregningsmetode.
- 130 Hvad for det andet nærmere bestemt angår tilpasningen af ex ante-bidragene til Afviklingsfonden i forhold til risikoprofilen, som kræves i henhold til artikel 103, stk. 2 og 7, i direktiv 2014/59 og artikel 70, stk. 2, i forordning nr. 806/2014, er de principper, som Afviklingsinstansen skal anvende i denne henseende, fastsat i artikel 6-9 i delegeret forordning 2015/63 og mere konkret gennemført i bilag I til denne delegerede forordning.
- 131 Tilpasningen af ex ante-bidraget til Afviklingsfonden i forhold til et instituts risikoprofil hviler på en sammenligning af dette instituts eksponering for de relevante risikofaktorer med andre berørte institutters eksponering herfor.
- 132 Det følger af trin 2-4 i metoden til beregning af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, der er fastsat i bilag I til den delegerede forordning, at denne tilpasning i det væsentlige sikres ved først at placere – for hovedparten af risikofaktorerne vedkommende – hver enkelt af de berørte institutter i et interval (»bin«), ved at samle en række institutter, der anses for at være ens på grundlag af den på råddata baserede indikator for den pågældende risikofaktor, og tildeling til de institutter, der er en del af det samme »bin«, af en fælles værdi for en omskaleret indikator.
- 133 De således tildelte værdier, for et givet institut, for hver risikofaktor samles derefter under trin 5 i beregningen af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, som fastsat i bilag I til delegeret forordning 2015/63, i en sammensat indikator, der tager hensyn til vægtningen af de forskellige risikosøjler.
- 134 Risikojusteringsmultiplikatoren fastsættes endelig under trin 6 i denne beregning på grundlag af en omskalering af den sammensatte indikator i et interval på mellem 0,8 og 1,5.

- 135 Det følger heraf, at Afviklingsinstansen ganske vist ikke er i stand til at give et institut data, der gør det muligt for dette fuldt ud at kontrollere rigtigheden af værdien af den risikojusteringsmultiplikator, som instituttet er blevet tildelt med henblik på beregningen af dets ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, eftersom denne kontrol forudsætter, at den råder over data, der er omfattet af forretningshemmeligheden vedrørende hver af de andre berørte institutters økonomiske situation.
- 136 Det skal imidlertid fremhæves, at artikel 88, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 806/2014 fastsætter muligheden for at videregive fortrolige oplysninger, som Afviklingsinstansen har indhentet som led i sin virksomhed, når videregivelsen af disse oplysninger kan ske i summarisk eller samlet form, således at de berørte institutter ikke kan identificeres.
- 137 Inden for den ramme, som er fastsat ved delegeret forordning 2015/63, kan Afviklingsinstansen uden at tilsidesætte sin forpligtelse til at overholde forretningshemmeligheden derfor videregive grænseværdierne for hver »bin« og de dertil knyttede indikatorer med henblik på at gøre det muligt for det pågældende institut bl.a. at sikre sig, at den klassificering, som den er blevet givet i forbindelse med diskretiseringen af indikatorerne, som defineret i bilag I til den delegerede forordning, faktisk svarer til dets økonomiske situation, at denne diskretisering blev foretaget på en måde, der er i overensstemmelse med den metode, der er defineret i den delegerede forordning, og på grundlag af plausible data, og at samtlige de risikofaktorer, der i henhold til forordning nr. 806/2014 og den delegerede forordning skal tages i betragtning, faktisk også er blevet taget i betragtning.
- 138 For det tredje skal det præciseres, at de øvrige trin i metoden til beregning af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, således som generaladvokaten har anført i punkt 149 i forslaget til afgørelse, er baseret på aggregerede data fra de berørte institutter, som kan videregives i aggregeret form uden at tilsidesætte Afviklingsinstansens forpligtelse til at overholde forretningshemmeligheden.
- 139 Henset til samtlige disse forhold synes delegeret forordning 2015/63 på ingen måde at være til hinder for Afviklingsinstansens mulighed for i aggregeret og anonymiseret form at videregive tilstrækkelige oplysninger til, at et institut kan forstå, hvorledes der er taget hensyn til dets individuelle situation ved beregningen af dets ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, i forhold til situationen for alle de andre berørte institutter.
- 140 Det skal endvidere tilføjes, at selv om en begrundelse, der er baseret på videregivelse af relevante oplysninger i en sådan form, ikke gør det muligt for hvert enkelt institut systematisk at opdage en eventuel fejl begået af Afviklingsinstansen i forbindelse med indsamlingen og aggregeringen af de pågældende data, er den derimod tilstrækkelig til, at det er muligt for dette institut at sikre sig, at de oplysninger, som det har givet de kompetente myndigheder, er blevet integreret i beregningen af dets ex ante-bidrag til Afviklingsfonden i overensstemmelse med de relevante EU-retlige regler, og til, på grundlag af dets generelle kendskab til den finansielle sektor, at identificere den eventuelle brug af oplysninger, der ikke er plausible eller er åbenbart urigtige, samt til at afgøre, om der skal anlægges annulationssøgsmål til prøvelse af en afgørelse fra Afviklingsinstansen om fastsættelse af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden.
- 141 Det følger heraf, at delegeret forordning 2015/63 ikke forhindrer Afviklingsinstansen i at opfylde sin begrundelsespligt, således som den er defineret i denne doms præmis 122, og at denne delegerede forordning gør det muligt for Afviklingsinstansen at give de berørte institutter

tilstrækkelige oplysninger til at forstå grundene til afgørelserne om fastsættelse af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden og tage stilling til, om det er nødvendigt at anlægge sag til prøvelse af disse afgørelser.

- 142 Rettens bedømmelse i den appellerede doms præmis 141, hvorved det fastlås, at artikel 4-7 og 9 i delegeret forordning 2015/63 samt bilag I hertil er ulovlige, for så vidt som tilsidesættelsen af begrundelsespligten fastslået i den appellerede doms præmis 110 følger af disse bestemmelser, er følgelig behæftet med en retlig fejl.
- 143 For det tredje følger det af den appellerede doms præmis 127 og 143, at Retten fandt, at Afviklingsinstansen havde tilsidesat retten til en effektiv domstolsbeskyttelse ved i begrundelsen for den omtvistede afgørelse ikke at give Landesbank Baden-Württemberg oplysninger, der gjorde det muligt for denne at kontrollere rigtigheden af beregningen af dens ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, og at Rettens mulighed for at anmode Afviklingsinstansen om at fremlægge oplysninger med henblik herpå ikke kunne garantere overholdelsen af denne ret.
- 144 Selv om Afviklingsinstansens overholdelse af dennes begrundelsespligt er nødvendig for at sikre domstolsbeskyttelsen for adressaterne for dens afgørelser, fremgår det imidlertid af det ovenstående, at Rettens bedømmelse, hvorefter Afviklingsinstansen i den foreliggende sag har tilsidesat denne forpligtelse, var baseret på en opfattelse af den nævnte forpligtelse, der er behæftet med en retlig fejl.
- 145 Det følger endvidere af Domstolens praksis, at i de tilfælde, hvor begrundelsen for en afgørelse har måttet begrænses for at sikre beskyttelsen af de fortrolige data, som ophavsmanden til denne afgørelse har taget i betragtning, tilkommer det denne, i de tilfælde, hvor der ved indlæggene for Unionens retsinstanser rejses tvivl om disse data, at forklare sig over for disse retsinstanser under behandlingen af tvisten (jf. i denne retning dom af 1.7.2008, Chronopost og La Poste mod UFEX m.fl., C-341/06 P og C-342/06 P, EU:C:2008:375, præmis 110).
- 146 I givet fald kan Unionens retsinstanser – for at udøve en effektiv domstolsprøvelse i overensstemmelse med kravene i chartrets artikel 47 – anmode Afviklingsinstansen om at fremlægge de data, der kan begrunde beregningerne, hvis rigtighed anfægtes for disse retsinstanser, ved om nødvendigt at sikre fortroligheden af disse data (jf. analogt dom af 18.7.2013, Kommissionen m.fl. mod Kadi, C-584/10 P, C-593/10 P og C-595/10 P, EU:C:2013:518, præmis 120 og 125).
- 147 Artikel 88, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 806/2014 henviser i øvrigt til Afviklingsinstansens mulighed for at videregive oplysninger, der er omfattet af kravene om tavshedspligt, når en sådan videregivelse er nødvendig i forbindelse med en retssag.
- 148 Det følger af det ovenstående, at det er på grundlag af et ræsonnement, der er behæftet med en retlig fejl, at Retten i den appellerede doms præmis 143 fastslog, at den omtvistede afgørelse skulle annulleres på grund af tilsidesættelse af begrundelsespligten og af retten til en effektiv domstolsbeskyttelse, idet den således tog det første, det tredje og det sjette anbringende, der var fremsat af Landesbank Baden-Württemberg i første instans, til følge.
- 149 Da det femte anbringende i sag C-584/20 P og det andet anbringende i sag C-621/20 P er begrundet, skal den appellerede dom ophæves, uden at det er fornødent at behandle det andet til det fjerde anbringende i sag C-584/20 P.

Søgsmålet for Retten

- 150 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffe afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 151 Dette er tilfældet i den foreliggende sag, idet Domstolen råder over alle de oplysninger, der er nødvendige for at træffe afgørelse i sagen.

Om bekræftelse af den omtvistede afgørelses autenticitet

- 152 Det fremgår i det væsentlige af Domstolens praksis om Kommissionens retsakter, at bekræftelse af disse retsakters autenticitet har til formål at sikre retssikkerheden ved at fastnagle den tekst, der er vedtaget af Kommissionen som kollegial enhed, og således gøre det muligt i tilfælde af tvist at undersøge, om de tekster, der er meddelt og offentliggjort, er fuldt ud i overensstemmelse med denne sidstnævnte tekst. Denne bekræftelse af autenticiteten udgør en væsentlig formforskrift, og en overtrædelse heraf kan medføre, at den pågældende retsakt annulleres, og tages under påkendelse ex officio af retsinstansen (jf. i denne retning dom af 15.6.1994, Kommissionen mod BASF m.fl., C-137/92 P, EU:C:1994:247, præmis 75 og 76, og af 6.4.2000, Kommissionen mod ICI, C-286/95 P, EU:C:2000:188, præmis 40, 41 og 51).
- 153 Det er i den foreliggende sag ubestridt, at den omtvistede afgørelse dels består af denne afgørelses tekst, dels af et bilag.
- 154 Det fremgår af de oplysninger, som Afviklingsinstansen har fremlagt for Retten, at den procedure, der er indført inden for dette organ med henblik på at sikre bekræftelsen af, at en sådan afgørelse er autentisk, var baseret på den håndskrevne underskrift af afgørelsens tekst og en følgeseddel.
- 155 Bekræftelse af, at den omtvistede afgørelses tekst er autentisk, er i tilstrækkelig grad sikret ved den håndskrevne underskrift, som denne afgørelse er forsynet med, fra formanden for Afviklingsinstansen.
- 156 For så vidt angår bilaget til den omtvistede afgørelse har Afviklingsinstansen for Retten fremlagt en følgeseddel med en håndskreven underskrift fra formanden for Afviklingsinstansen, der udtrykkeligt henviser til to vedlagte bilag og er forsynet med et identifikationsnummer.
- 157 Endvidere har Afviklingsinstansen for Domstolen fremlagt et skærbillede af ARES-systemets indhold.
- 158 Indledningsvis fremgår det af dette skærbillede, at det nummer, som er anført på følgesedlen som omhandlet i denne doms præmis 156, er et referencenummer (*Save number*), som i ARES-systemet angiver den sag, der svarer til den omtvistede afgørelse.
- 159 Dette skærbillede gør det herefter muligt at identificere de to vedlagte bilag, der nævnes i denne følgeseddel, som værende dels teksten til den omtvistede afgørelse, dels bilaget til denne afgørelse.
- 160 Endelig følger det af samme skærbillede, at den sag, der i ARES-systemet svarer til den omtvistede afgørelse, blev oprettet og sendt den 11. april 2017, dvs. dagen for den omtvistede afgørelses vedtagelse.

- 161 Henset til disse forhold skal det af Afviklingsinstansen anførte om, at ARES-systemet på denne dato indeholdt en fil, der svarer til bilaget til den omtvistede afgørelse, som følgesedlen henviste til, anses for at være godtgjort.
- 162 Denne bedømmelse ændres ikke af den omstændighed, at det af Afviklingsinstansen fremlagte skærm billede ligeledes angiver et registreringsnummer (*Reg. number*), som er forskelligt fra referencenummeret, og en registreringsdato for sagen, nemlig den 13. juni 2017, hvilke ifølge de forklaringer, der er givet af Afviklingsinstansen, som ikke er blevet bestridt, henviser til afslutningen af den pågældende sag.
- 163 Under disse omstændigheder er den håndskrevne underskrift fra formanden for Afviklingsinstansen på følgesedlen tilstrækkelig til at sikre bekræftelsen af, at bilaget til den omtvistede afgørelse er autentisk.

Det første anbringende om tilsidesættelse af begrundelsespligten

- 164 Med sit første anbringende i første instans har Landesbank Baden-Württemberg gjort gældende, at den omtvistede afgørelse ikke er tilstrækkeligt begrundet, idet den ikke indeholder en række relevante oplysninger, navnlig hvad angår tilpasningen af dens ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden til dens risikoprofil.
- 165 Det fremgår af denne doms præmis 122, at begrundelsen for den omtvistede afgørelse under hensyntagen til den sammenhæng, som denne afgørelse indgår i, skal sikre, at Landesbank Baden-Württemberg gives tilstrækkelige oplysninger til at forstå, hvordan dens individuelle situation er taget i betragtning ved beregningen af ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden, i forhold til situationen for alle de andre berørte institutter.
- 166 Med henblik herpå påhviler det Afviklingsinstansen, således som det er fastslået i denne doms præmis 139, i en aggregeret og anonymiseret form at offentliggøre eller videregive de oplysninger om de berørte institutter, der er blevet anvendt ved beregningen af dette bidrag, til Landesbank Baden-Württemberg, for så vidt som disse oplysninger kan meddeles uden at krænke forretningshemmeligheden.
- 167 Blandt de oplysninger, der således skal stilles til rådighed for Landesbank Baden-Württemberg, for at denne råder over en tilstrækkelig begrundelse for den omtvistede afgørelse, er bl.a. grænseværdierne for hver »bin« og grænseværdierne for de dertil knyttede indikatorer, på grundlag af hvilke Landesbank Baden-Württembergs ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden er blevet tilpasset dens risikoprofil.
- 168 Det er imidlertid ubestridt, at oplysningerne i den omtvistede afgørelse og i det harmoniserede bilag samt dem, der var tilgængelige på Afviklingsinstansens websted på datoen for den omtvistede afgørelse, kun dækkede en del af de relevante oplysninger, som Afviklingsinstansen kunne have givet uden at tilsidesætte forretningshemmeligheden.
- 169 Navnlig indeholder det harmoniserede bilag ikke data om grænseværdierne for hver »bin« og grænseværdierne for de dertil knyttede indikatorer.
- 170 Afviklingsinstansen har for Domstolen desuden anført, at den heller ikke på tidspunktet for den omtvistede afgørelse havde offentliggjort sådanne oplysninger på sit websted.

- 171 Det følger heraf, at den omtvistede afgørelse ikke er tilstrækkeligt begrundet, og at Landesbank Baden-Württembergs første anbringende i første instans tages til følge.
- 172 Følgelig, og uden at det er nødvendigt at behandle de øvrige anbringender, der er fremsat i første instans, skal den omtvistede afgørelse annulleres, for så vidt som den vedrører Landesbank Baden-Württemberg.

Om opretholdelse af den omtvistede afgørelses virkninger

- 173 Afviklingsinstansen anmodede Retten om at udsætte virkningen af en eventuel annulation af den omtvistede afgørelse for en periode på seks måneder regnet fra den dato, hvor dommen om annulation heraf er blevet endelig.
- 174 Det bemærkes, at i henhold til artikel 264, stk. 2, TEUF kan Domstolen, dersom den finder det nødvendigt, angive, hvilke af den annullerede retsakts virkninger der skal betragtes som bestående.
- 175 I denne henseende fremgår det af Domstolens praksis, at virkningerne af en sådan retsakt kan opretholdes af retssikkerhedsmæssige grunde, bl.a. når de umiddelbare virkninger af en annulation heraf vil kunne få alvorlige negative konsekvenser for de berørte personer, og når den anfægtede retsakts lovlighed ikke anfægtes på grund af dens formål eller indhold, men på grund af ophavsmandens inkompetence eller tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter (dom af 7.9.2016, Tyskland mod Parlamentet og Rådet, C-113/14, EU:C:2016:635, præmis 81 og den deri nævnte retspraksis).
- 176 Selv om den omtvistede afgørelse i den foreliggende sag er blevet truffet under en tilsidesættelse af væsentlige formforskrifter, har Domstolen derimod ikke under denne sag fastslået fejl, som berører denne akts overensstemmelse med reglerne for beregning af ex ante-bidrag til Afviklingsfonden, der er fastsat ved direktiv 2014/59, forordning nr. 806/2014 og delegeret forordning 2015/63.
- 177 En annulation af den omtvistede afgørelse, uden at dens virkninger blev opretholdt, indtil den blev erstattet af en ny retsakt, ville imidlertid kunne underminere gennemførelsen af direktiv 2014/59, forordning nr. 806/2014 og delegeret forordning 2015/63, der udgør en væsentlig del af bankunionen, hvilken bidrager til stabiliteten i euroområdet.
- 178 Under disse omstændigheder opretholdes virkningerne af den omtvistede afgørelse, for så vidt som den vedrører Landesbank Baden-Württemberg, indtil ikrafttrædelsen, inden for en rimelig frist, som ikke kan overstige seks måneder regnet fra datoen for afsigelse af denne dom, af en ny afgørelse fra Afviklingsinstansen om fastsættelse af dette instituts ex ante-bidrag for 2017 til Afviklingsfonden.

Sagsomkostninger

- 179 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.

- 180 I henhold til samme reglements artikel 138, stk. 1, der i medfør af dets artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Procesreglementets artikel 138, stk. 3, der finder anvendelse i appelsager i medfør af artikel 184, stk. 1, heri, fastsætter endvidere, at hver part bærer sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter. Domstolen kan dog, hvis dette efter omstændighederne findes begrundet, beslutte, at en part, ud over at bære sine egne omkostninger, skal betale en del af modpartens omkostninger.
- 181 Henset til ophævelsen af den appellerede dom og til, at der er givet medhold i søgsmålet i første instans, skal Kommissionen, Afviklingsinstansen og Landesbank Baden-Württemberg bære hver deres egne omkostninger i forbindelse med appellen, og Afviklingsinstansen skal, ud over at bære sine egne omkostninger i sagen i første instans, betale de af Landesbank Baden-Württemberg afholdte omkostninger i forbindelse med denne sag.
- 182 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 1, der finder anvendelse i appelsager i medfør af dette procesreglements artikel 184, stk. 1, bærer medlemsstater og institutioner, der er indtrådt i en sag, deres egne omkostninger. Følgelig bærer Kongeriget Spanien sine egne omkostninger i forbindelse med appellen, og som intervenient under sagen ved Retten bærer Kommissionen sine egne omkostninger i forbindelse med sagen i første instans.
- 183 I henhold til procesreglementets artikel 140, stk. 3, der finder anvendelse i appelsager i medfør af dette procesreglements artikel 184, stk. 1, kan Domstolen træffe afgørelse om, at andre intervenienter end dem, der er nævnt i reglementets artikel 140, stk. 1 og 2, skal bære deres egne omkostninger. I den foreliggende sag skal det fastslås, at Fédération bancaire française bærer sine egne omkostninger i forbindelse med appellen.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Store Afdeling):

- 1) Den Europæiske Unions Rets dom af 23. september 2020, Landesbank Baden-Württemberg mod Afviklingsinstansen (T-411/17, EU:T:2020:435), ophæves.
- 2) Afgørelse af 11. april 2017 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans på sit eksekutivmøde om beregning af ex ante-bidrag for 2017 til Den Fælles Afviklingsfond (SRB/ES/SRF/2017/05) annulleres, for så vidt som den vedrører Landesbank Baden-Württemberg.
- 3) Virkningerne af afgørelse af 11. april 2017 truffet af Den Fælles Afviklingsinstans på sit eksekutivmøde om beregning af ex ante-bidrag for 2017 til Den Fælles Afviklingsfond (SRB/ES/SRF/2017/05), for så vidt som den vedrører Landesbank Baden-Württemberg, opretholdes indtil ikrafttrædelsen, inden for en rimelig frist, som ikke kan overstige seks måneder regnet fra datoen for afsigelse af denne dom, af en ny afgørelse fra Den Fælles Afviklingsinstans om fastsættelse af dette instituts ex ante-bidrag for 2017 til Den Fælles Afviklingsfond.
- 4) Europa-Kommissionen bærer sine egne omkostninger såvel i forbindelse med sagen i første instans som i forbindelse med appelsagen.
- 5) Den Fælles Afviklingsinstans bærer sine egne omkostninger såvel i forbindelse med sagen i første instans som i forbindelse med appelsagen, og betaler de omkostninger, som Landesbank Baden-Württemberg har afholdt i forbindelse med sagen i første instans.

- 6) Landesbank Baden-Württemberg, Fédération bancaire française og Kongeriget Spanien bærer hver deres egne omkostninger i forbindelse med appelsagen.**

Underskrifter